

DOSSIER: EL CANT CORAL A LA CERDANYA

HOSPITAL TRANSFRONTERER DE CERDANYA. AUTOR: AJUNTAMENT DE PUIGCERDA.

Grup de Recerca
de Cerdanya

Diputació de Girona

CONSELL COMARCAL
DE LA CERDANYA

Diputació de Lleida
municipis, territori i tu

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

ÍNDEX

- PÀG. 04** Un país per a omplir?. Alfred Pérez-Bastardas
- PÀG. 06** A les telúries: Big Data i Coronavirus. Enric Quílez
- PÀG. 07** Ciència Ficcio: Eifelheim / Michael F. Flynn. Enric Quílez
- PÀG. 08** Poesia: Enric Casasses
- PÀG. 09** Parlem de llibres que parlen de la Cerdanya. Albert de Montjuïc
- PÀG. 11** Pàgines literàries pirinenques. Camí de fang. Guillem Sendred
- PÀG. 15** La llibreta verda. Quim Noguero
- PÀG. 23** El tractat dels Pirineus. Vicenç Pascual i Rodríguez
- PÀG. 29** Un any a la Cerdanya i molt més. Albert de Montjuïc
- PÀG. 31** Aquells ISPANI: Els levites. Josep Bastardas
- PÀG. 43** D'Octavi a August i de la República als valors republicans. Evolució política i canvi de paradigma a la Roma del segle I aC. Jordi Palomino Abril
- PÀG. 52** Andorra i Catalunya, només de costat. Rafael Vallbona
- PÀG. 55** Els Jocs Florals de la Cerdanya de 1908: Reconstrucció coral d'una crònica d'època. Arnau Mayans Montés
- PÀG. 61** Els jocs florals de Cerdanya. Alfons Brosel Jordà
- PÀG. 63** Vindicació d'Amadeu Vives. La seva relació amb la cultura catalana*. Ramon Pinyol i Torrents
- PÀG. 73** La presència de La Caixa de Pensions a les Valls d'Andorra. Joan Maria Solà i Franquesa
- PÀG. 78** Regió sanitària Alt Pirineu i Aran: província o vegueria? Amadeu Gallart
- PÀG. 80** Pintar la història: La pintura de murals a Irlanda del Nord. Esther Aliaga Rodrigo
- PÀG. 90** Cimarronaje en el Caribe: Un cuento de resistencia. Carlos Rodríguez Prol
- PÀG. 96** Aristòfanes i els europeus del segle XXI. Joan Ganyet i Solé
- PÀG. 98** Reflexions d'un escriptor vell davant la pandèmia. Joaquim Carbó
- PÀG. 100** Una mestra basca a Viliella als anys quaranta. Josep Hernández Tresserras
- PÀG. 104** Me'n vaig. Jordi Romeu Carol
- PÀG. 105** L'estat de la música tradicional al Pirineu català. Liv Hallum
- PÀG. 110** Confinament. Miquel Llimona
- PÀG. 112** La vida en la nova normalitat. Alfons Mills
- PÀG. 114** Ara Pirineus, un nou mitjà per explicar el territori. Guillem Lluch Torres
- PÀG. 115** La pandèmia de la cultura. Jaume Piguillem
- PÀG. 116** Com decidirem qui viu. Bernat Pous
- DOSSIER: EL CANT CORAL A LA Cerdanya**
- PÀG. 119** Carol en Musique. Michel Komaroff
- PÀG. 124** El Conjunt Vocal i Consonant. Lluís Obiols Perearnau
- PÀG. 126** Les Camilleres de Sallagosa. Germain Malé
- PÀG. 128** Capella de Santa Maria de Puigcerdà. Salut Marquina
- PÀG. 130** Coral Cerdanya Canta. Maria del Carmen Ramon
- PÀG. 135** Coral de l'escola municipal de música "Issi Fabra" de Puigcerdà. Carme Baulenas
- PÀG. 137** Coral de Bellver. Pau Recha
- PÀG. 138** Coral Flor de Neu. Sara Aliaga
- PÀG. 141** La trobada de corals de Cerdanya de Talló. Sara Aliaga

EDITORIAL

El número 27 de la revista 'Querol' ve, inevitablement, marcat per la pandèmia de la Covid-19. Molts dels articles d'opinió tenen relació amb aquesta malaltia que ens ha trastocat totes les nostres vides i costums i que condiciona totes les nostres activitats públiques i algunes de privades.

Malgrat això, també tenim molts altres temes a oferir. Per exemple, un article sobre la música folk del Pirineu; un parell d'articles sobre els Jocs Florals de la Cerdanya, un de caràcter històric i un de més actual; un curiós reportatge sobre els famosos murals a Irlanda del Nord i moltíssimes coses més.

A l'actual número, el Dossier va dedicat a les Corals de Cerdanya i al cant coral, amb pràcticament totes les formacions que, actualment, estan en funcionament, així com a la trobada de corals que s'organitza anualment a Talló. El dossier ha estat coordinat per la Sara Aliaga, tècnica cultural del Consell Comarcal de Cerdanya.

Finalment, volem afegir una nota luctuosa: fa pocs dies ens va deixar el pare Hilari Raguer i Suñer, monjo de Montserrat i historiador, home erudit, que va col·laborar amb nosaltres en alguna ocasió a la revista. Descansi en pau.

Querol REVISTA CULTURAL DE Cerdanya

Grup de Recerca de Cerdanya

CROCUS NUDIFLORUS. PORTÉ. AUTOR: GAEL PIGUILLEM

Només de costat

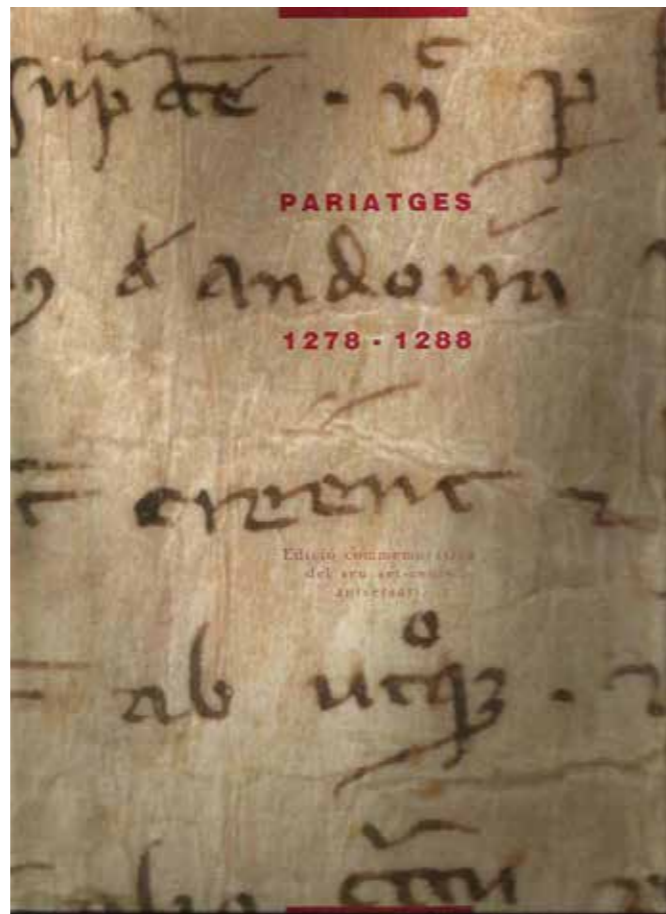
Uns anys després, el fill gran d'en Joan va anar a Andorra per impartir un curs de comunicació per a metges i infermeres de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell. El país havia madurat, però les institucions democràtiques encara estaven a mig camí, i en no pocs aspectes encara ho estan ara (drets laborals, avortament, matrimoni homosexual), però en general la societat respirava un aire de moderna normalitat que no deixava cap ranura a aquella llum que havia convertit les Valls en un parnàs de les llibertats que no teníem a la Catalunya dels seixanta, que tot just entrava a la societat de consum.

Del punt de trobada d'Òscar Ribas a l'ONU no se'n sabia res, i de la seva reivindicació del català com a llengua comuna i universal poca cosa. Els catalans interessaven si gastaven. Andorra era un estat modern que es relacionava de tu a tu amb França, Espanya (el 60% de les importacions i el 70% de les exportacions van i venen d'aquí) i la Unió Europea (amb qui havia firmat un tractat de país tercer) i, només en darrera instància i amb un perfil menor, amb regions. L'ús social del català havia reculat de manera preocupant, el model d'ensenyament andorrà era minoritari i, en general, hi havia la sensació que de la vella idea de l'agermanament històric, cultural i lingüístic entre Catalunya i Andorra ningú no en volia saber gran cosa. Eren aspectes sentimentals ja superats per la inexorable piconadora del temps i la realitat.

Només faltaven les trifulgues financeres de la família Pujol per acabar de refredar el veïnatge. Després d'una intensa campanya per rentar la cara a la banca andorrana (una fixació d'en Sarkozy per treure pit davant la UE), l'escàndol dels diners dels Pujol amagats al país, i del banc que els acollia, va provocar una mena d'educada aversió estètica cap a Catalunya (com si tots els catalans tinguéssim diners a Andorra, ja ho voldríem). El nomenament del més pervers ambaixador que Espanya podia posar a Andorra, Àngel Ros, ha estat fins ara el darrer cop baix a la història d'una relació que, com que és cultural, serà indestructible, agradi o no als freds aparells estatals, mentre quedi algú a banda i banda de la frontera que parli aquesta llengua.

Només l'esport, per interessos especulatiu i comercials, és clar, manté el miratge d'una relació falsament normal entre Catalunya i el Principat. El club de futbol ha estat adquirit per Gerard Piqué, i el Mo-

rabanc Andorra de bàsquet fins i tot juga, i guanya, la lliga catalana. A això queda reduïda avui una història fraternal. En Joan s'hauria entristit.

Els Jocs Florals de la Cerdanya de 1908: Reconstrucció coral d'una crònica d'època

ARNAU MAYANS MONTÉS*

Puigcerdà: Interior del Teatro, del Casino Ceretano. Postal, c.1915. Arxiu Comarcal de la Cerdanya (ACCE).

Entre el positivisme factual i l'escepticisme postmodern, l'historiador contemporani ha de trobar el seu lloc. No té per què ser, però, una tria estàtica; bé que es pot emmotllar, de grat o per força, a la naturalesa de les fonts primàries disponibles o a la voluntat discursiva de l'autor. Cap de les dues raons no hauria de desprestigiar, d'entrada, la qualitat de la recerca presentada.

En aquest cas, l'elecció és una combinació d'ambdós condicionants. Per una banda, perquè calia no desapropiar l'abundància de notícies i cròniques sobre els Jocs Florals de la Cerdanya de l'any 1908 i la seva riquesa en detalls, i, per l'altra, perquè tot plegat feia pensar que podria ser una opció explorable —i suggeridora— la d'evocar escrupolosa-

ment l'experiència ociosa que va significar l'esdeveniment jocflorallesc. Si una de les destreses de l'historiador contemporani és fer parlar les fonts sense sentir-se dominat per l'acumulació incontrolable de dades, aquesta temptativa de collage narratiu hi dona la volta per, potser, anar a petar a allà mateix: no hi trobareu res més que la literalitat dels escrits d'època transcrits, seleccionats i recol·locats. Tot això, i només això. Bé, no és del tot cert, també s'ha procurat mantenir la coherència estilística i conceptual i, quan ha calgut, s'ha traduït i s'han aplicat els criteris de transcripció corresponents.

Permetin-me, doncs, aquesta llicència. I ja em diran si he reeixit, o no, en aquesta arriscada tria.

DIUMENGE, 14 DE JUNY DE 1908

La festa dels Jocs Florals de Cerdanya coincidirà amb un cicle de festes organitzades per la comissió de la vila, d'acord amb l'element estiuenc.¹

DIMECRES, 17 DE JUNY DE 1908

La poètica festa arrela ja en les més llunyanes encontrades de la nostra Catalunya. Enguany la Cerdanya, la riallera i xamosa suïssa catalana, vol rendir homenatge a les Lletres organitzant uns grandiosos Jocs Florals, que seran un llaç de germanor entre els escriptors que conreen la nostra bella parla a una banda i altra del Pirineu.

La festa se celebrarà a la platea del Teatre del Casino Ceretà de Puigcerdà el dia 15 d'agost propinent, amb assistència de tots els representants de la Diputació i de les Corts pel districte de Puigcerdà. A més, han promès l'assistència els diputats francesos MM. Brousse Barrere i Aris, i és gairebé segur que hi seran presents els senadors pels Pirineus Orientals, MM. Pams i Vilar, que estiuegen al balneari de les Escaldes, i el diputat per l'Ariège [en occità, Arièja], M. Delcassé, que estiueja a Ax-les-Thermes [en occità, Acs].

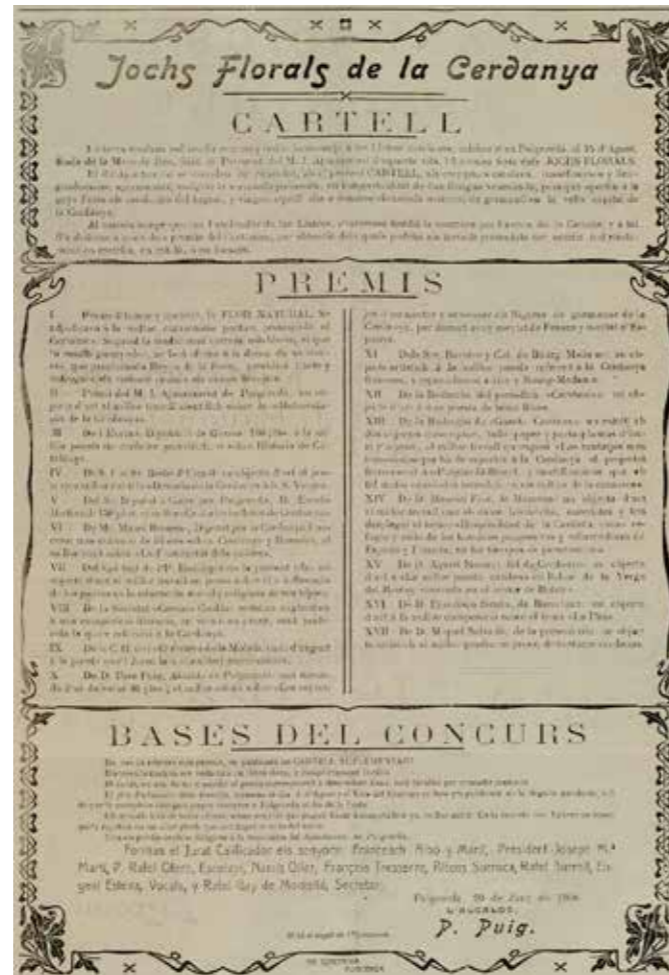
Els Jocs Florals de la Cerdanya se celebraran baix el Patronat de l'Ajuntament de l'heroica vila de Puigcerdà, sent-ne president honorari l'alcalde de la població. Oficialment ha designat com a membres del Jurat els senyors Francesc Albó i Martí, president, i vocals els senyors François Tresserre, Narcís Oller, Josep Maria Martí, Rafael Gay de Montellà, Santiago Simón i Eugeni Esteve. Són molts els premis oferts per distingides personalitats, i espera l'Ajuntament de Puigcerdà poder publicar el cartell dintre pocs dies convidant a concórrer al Certamen de les lletres als poetes i escriptors catalans, rossellonesos i del Llenguadoc.²

DIVENDRES, 24 DE JULIOL DE 1908

En el cartell de convit hi figuren divuit premis, alguns d'ells en metàl·lic, havent-se d'advertir que els treballs que hi optin s'hauran d'enviar a la secretaria de l'Ajuntament de Puigcerdà per tot el dia 4 d'agost.³

DIVENDRES, 7 D'AGOST DE 1908

L'acte promet tenir gran ressò: sembla que hi prenen part les més valuoses firmes del renaixement literari català. Amb molt bon acord s'ha convingut que el poeta premiat amb la Flor Natural en faci ofrena a Mlle. Delcassé, qui serà nomenada reina de la Gaia Festa, respectant, no obstant això, les decisions del poeta guanyador, si aquest tingués compromisos d'altra mena.⁴

Jocs Florals de la Cerdanya. Cartell, 1908. Arxiu Comarcal de la Cerdanya (ACCE).

DISSABTE, 8 D'AGOST DE 1908

El Jurat dels Jocs Florals de la Cerdanya acaba de firmar el veredict. La Flor Natural s'adjudica a la poesia «Cant a les belleses de Cerdanya».⁵

DIUMENGE, 9 D'AGOST DE 1908

La comissió organitzadora dels Jocs Florals de Puigcerdà prega a qui sigui l'autor de la composició «Cant a les belleses de Cerdanya» (lema: Oda) que telegrafiï a Puigcerdà donant-se a conèixer.⁶

DISSABTE, 15 D'AGOST DE 1908

Els ardors i brillantor d'una clara tarda estival realçaren la recepció que Puigcerdà oferia als cantors de les belleses de Cerdanya. En la proppassada festivitat de la Mare de Déu, tingué lloc al teatre del Casino Ceretà la festa dels primers Jocs Florals, que, si bella fou als sentits dels qui la presenciaren, ha de ser per al demà llavor de renaixement, brotada esponerosa d'ideals que s'escamparà pels pobles de banda a banda de la Cerdanya.

El local de la festa era bonic i perfumat d'art; per si sol una festa per als ulls. En Maurici Vilomara, l'artista culte, l'escenògraf de fina mestria, havia guarnit l'escenari convertint-lo en un colossal dossier,⁷ en el qual destacaven els escuts de Catalunya i de Cerdanya i les banderes espanyola i francesa, destrament combinades i voltades d'escaients garlandes. Una decoració de pins i avets baixats del bosc de Saltejat li donaven poesia i color de naturalesa. Darrere el bellíssim tron de la reina, fent-li de respall, s'hi llegia la recobla de l'Himne ceretà: «Meitat de França, meitat d'Espanya, / no hi ha altra terra com la Cerdanya». I els ulls, en resseguir la sala, repetien aquella tornada i sortia de tots els llavis una paraula d'entusiasme, una emoció de pàtria: «Sí, sí; que visqui sempre ben una i forta la Cerdanya!». Una demostració vigorosa de la unitat moral i social de les dues Cerdanyes, lligada per llaços de fraternitat profundament sentida.

La sala d'espectacles era materialment plena d'una munió joiosa. La joventut afirmava el seu lloc preeminent en la festa, i el bell sexe xerrava i reia. A les quatre i cinc minuts, hora en què el local es trobava ple de gom a gom de distingida concurrència, feren entrada a la sala d'espectacles les autoritats locals; els individus del Jurat qualificador; els senadors francesos, els senyors Pams i Vilar; els diputats, els senyors Bertrand,

Junoy i Brousse; el president de la Diputació de Girona, el senyor Riu; i alguns *maires* de la Cerdanya francesa. L'alcalde de Puigcerdà, el senyor Pere Puig, ocupà la presidència, prenent setials a dreta i esquerra els altres esmentats senyors.⁹ I, davant d'ells, una gentada nombrosa s'hi atapeïa, gent de la comarca i estiuejants, habitants de les valls espanyoles i franceses de ben enllà de la Cerdanya o del Conflent, tan entusiastes com nosaltres mateixos de la parla catalana, que és també per a ells la pròpia. A la platea, com a les llotges i a les galeries, l'aspecte era esplèndid. Senyeres i ramatges, escuts i símbols, ho il·luminaven tot.

L'alcalde, el senyor Puig, obrí la festa. L'exdiputat i president del Consistori, el senyor Albó, pronuncià un brillant parlament, ple de dades històriques, explicant amb luxe de detalls les gestes més famoses de la nostra terra. L'exdiputat per Olot posseeix les qualitats essencials de l'orador. Els seus gestos, amplis i nobles, acompanyaven la frase precisa, sempre de gust irreprotxable. Fa sonar els seus períodes. El discurs era escoltat en el més profund silenci. Tímida al principi, la seva paraula s'elevava cada vegada més i adquiria sonoritats vibrants. I el Sr. Albó es llançà amb fogositat als records medievals, ressuscità el gloriós passat del noble comtat de Cerdanya, ens parlà de tradicions piadoses, de lluites cavalleresques, d'esforçats campions, de Terra Santa, de conquestes, de domini, de guerra, de sang... Tota una gesta heroica d'uns altres temps i altres homes reapareixia davant nosaltres amb la seva forma, color i vida pròpia.

I continuà parlant, interromput sovint per calorosos aplaudiments, en el desenvolupament de la trilogia «Pàtria, Fe i Amor», escollida per tema. Sempre escoltat amb un interès que no dequeia, commovent en cantar la poesia dels verds prats, de la contemplació dels camps, dels tranquils horitzons del país, de l'afecció arrelada que els naturals tenen per la terra nativa, tot encoratjant i fent entreveure eres de major benestar i progrés amb la futura prosperitat de què pròximament gaudirà la regió gràcies a l'impuls de les obres públiques que han de realitzar-se.

Fou un discurs magistral, i demostrà, el senyor Albó, que coneix fins a l'ànima la nostra terra, domina la seva història i sap el que valen els cerdans.

1. «Puigcerdà». *El Poble Català*, núm. 850, p. 2.

2. «Els Jocs Florals de la Cerdanya». *La Veu de Catalunya*, núm. 3287, p. 4.

3. «Notes de casa». *L'Esquella de la Torratxa*, núm. 1548, p. 12.

4. «Les comarques: Cerdanya». *La Veu de Catalunya*, núm. 3339, p. 3.

5. «Informació de Catalunya: Jocs Florals (Puigcerdà)». *El Poble Català*, núm. 906, p. 3.

6. «Lletres i arts». *El Poble Català*, núm. 907, p. 3.

7. Dossier: ornament, generalment de forma rectangular, que es col·loca formant sostre sobre els trons.

8. Rescobla: els dos versos repetits que tanquen totes les estrofes.

9. Setial: seient de cerimònia.

I com estimen la unitat de la seva pàtria, doncs, com digué molt bé: «les artificials fronteres podran deturar o entorpir el pas de les mercaderies, més jamai privaran el pas a la llengua catalana, pròpia dels cerdans, ni l'amor que uneix els fills d'una banda i altra, fent-los germans, tots catalans, aquí, en llur terror, i fora de llur pàtria». Una tempesta d'espontanis aplaudiments coronà el discurs, fidel interpretació del pensament de tots els fills de l'antic comtat cerdà.

Es passà, tot seguit, a la lectura de la Memòria del secretari del Jurat, el senyor Esteve i Deulofeu, ponderant el mèrit i bellesa de les composicions premiades

en el Certamen, així com els defectes, manifestant el criteri que havia presidit en les deliberacions del Jurat per emetre el veredicta en el sentit i forma que ho havia fet. Procedint-se, tot seguit, a l'obertura del plec que contenia el nom del poeta premiat amb la Flor Natural, resultant ser-ne guanyador en Pere Prat Gaballí.

El poeta premiat no pogué assistir personalment a rebre els calorosos aplaudiments amb què fou rebut el seu nom, car una lleugera indisposició l'havia retingut a Barcelona, privant-lo, així, de rebre l'agraïment de tot un poble per haver cantat amb inspiració notable

les belles gestes d'aquesta encisadora encontrada. Per expressa delegació del poeta, fou nomenada reina de la Gaia Festa la gentil senyoreta Pepeta Puig i Vives, filla del digníssim senyor alcalde d'aquesta Vila, que fou acompanyada al reial tron per una comissió del Consistori, composta dels senyors Oller, Tresserre i Esteve, sent rebuda la seva presència amb forts aplaudiments (s'havia pensat a fer Reina a la filla de l'exministre Delcassé, però la malaltia de la seva mare feu impossible realitzar aquest acte de consideració que desitjaven molts cerdans).

La magnífica poesia d'en Prat Gaballí, que es titula «Cant a les bellesa de Cerdanya» i que és un veritable himne d'enlairada concepció i encertada forma, encara que un xic desigual, fou llegida amb excel·lent entonació pel primer actor de la companyia Peypoch, en Carles Capdevila. I fou ovacionada.

Es procedí després a l'obertura dels altres plecs, resultant ser autors de les composicions distingides els senyors següents: de la menció honorífica a la Flor Natural, el senyor Josep Carner, per la poesia «Versos d'amor»; del premi de l'Ajuntament de Puigcerdà, en Dionís Puig, pel treball «Meteorologia de Cerdanya»; del de la Diputació de Girona, n'Eduard Girbal Jaume, per la valenta poesia «Pere de Luna», que és llegida pel mateix senyor Capdevila entre una tempestat d'aplaudiments; de la menció honorífica al dit premi, en Ferran A. Vidal i Calsada, per la composició «Romancer del Rei En Pere»; de la del senyor bisbe d'Urgell, en Francesc Ubach i Vinyeta, per la poesia «Entre Núria i Font-Romeu»; de l'accèsit al premi del diputat senyor Bertrand, el senyor Fius, pel poema «Cerdanya» (lema: «Germanor»); del premi dels PP. Escolapis de Puigcerdà, en Narcís Sicars i Salvadó, per l'estudi «Influencia de los padres en la educación moral y religiosa de los hijos»; del del Casino Ceretà, en R. Roca i Sans, per les composicions faulesques, titulades: «Comteses del camp»; de la menció honorífica a aquest premi, n'Ignasi Soler i Escofet, per la seva poesia «La Vall» (lema: «Baixant dels cims»); del de la Comissió de la carretera de la Molina, en Ferran Agulló i Vidal, per la composició «Primaverall»; de la menció en aquest premi, en J. Iglesias i Guizart, per la poesia «Camí de flors»; del del periòdic *Ceretania*, en mossèn Àngel Garriga i Boixader, per la composició «Pageses» (lema: «Maternal»); del de la menció ho-

norifica al premi ofert per n'Agustí Manaut, en mossèn Rafel Nart i Arjó, per la poesia «A la Verge del Remei»; del del premi ofert per en Miquel Salvadó, en Pere Prat Gaballí, per la composició «Oració a to Pàtria»; del d'en Franciscó Simón, en Joan Ribas i Carerras, per la poesia «La Pau».

A més, el premi ofert per M. Brousse, al qual optava únicament la composició «La fraternité des peuples» (lema: «Fiat lux»), que fou rebuda fora de termini i sense reunir les condicions de la convocatòria, s'adjudicà per expressa voluntat de l'ofertor a la dita composició; resultant ser-ne autor M. Armand Praviel, mestre dels Jocs Florals a Toulouse [en occità, Tolosa]. Les composicions «Comteses del camp», «Primaverall», «Pageses», «Oració a la Pàtria» i «La Pau» foren llegides, respectivament, per son propi autor, actors senyors Balot i Ginestet, senyor Giménez i senyor Muñoz.

El poeta rossellonès M. Tresserre llegí en català el discurs de comiat, enaltint, amb poètica frase, la comarca cerdana i la seva primera festa de poesia. Tresserre és un orador que encanta als qui l'escolten, perquè juga amb la paraula. La seva correcció fou delicada; la seva fermesa, exquisida. Conversà més que declamà. Trobà la frase oportuna i afalagadora per referir-se als qui han contribuït a la festa: corporacions convidades i personalitats de Girona, Barcelona, Acs i Perpinyà. Envià un record a mossèn Collell, president dels Jocs Florals de Barcelona, a mossèn Costa i Lloveras i retí homenatge a la memòria del gran poeta Verdaguer. Dissertà sobre la poesia i, amb el poeta de la seva pàtria, digué «La poesie c'est une femme et des fleurs». Finalment, saludà la representació de la premsa. Fou molt aplaudit. El seu discurs, digne epíleg de la festa, produí impressió agradable, realçada per la simpatia personal de l'orador. Seguidament, el president donà per acabat l'acte entre aplaudiments i entusiasme de la concurrència.

La primera festa poètica celebrada a la Cerdanya deixarà inesborrable record a tots els que tingueren la sort d'assistir-hi, fent vots tothom perquè cada any se celebri en aquesta comarca tan simpàtica festa i adquireixi més importància i relleu, fins a ser una de les millors d'aquest caràcter que se celebrin a Catalunya. No és possible ara traduir aquí l'ambient de germanor, de català patriotisme, que deixaren els Jocs. Francesos i espanyols sortien tots amb les cares enriolades d'ale-

ANY III. BARCELONA 22 D'AGOST DE 1908 Núm. 99.

La Escena Catalana

Setmanari català de literatura
Dedicat a fomentar el Teatre de la terra. Ⓢ Sortirà cada dissapte

PREUS DE SUSCRIPCIÓ		REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Carrer Petritxol, núm. 8. IMPREMTA DE SALVADOR BONAVIA
Un trimestre	2'00 Ptas.	
Un any	7'50	
Número solt 15 Céntims.		

NOSTRES POETES

Joaquim Folch y Torres
Premiat ob la Flor Natural en els Jochs Florals de Badalona.
(Fotografia Cunill.)

Pere Prat Gaballí
Premiat ob la Flor Natural en els Jochs Florals de Puigcerdà.
(Fotografia Areñas.)

Ultim folletí del drama eu cinch actes, **L'ORDINARI HENSCHEL**.
La setmana entrant: Primer folletí d'Eb **BÁRBER DE SEVILLA**.

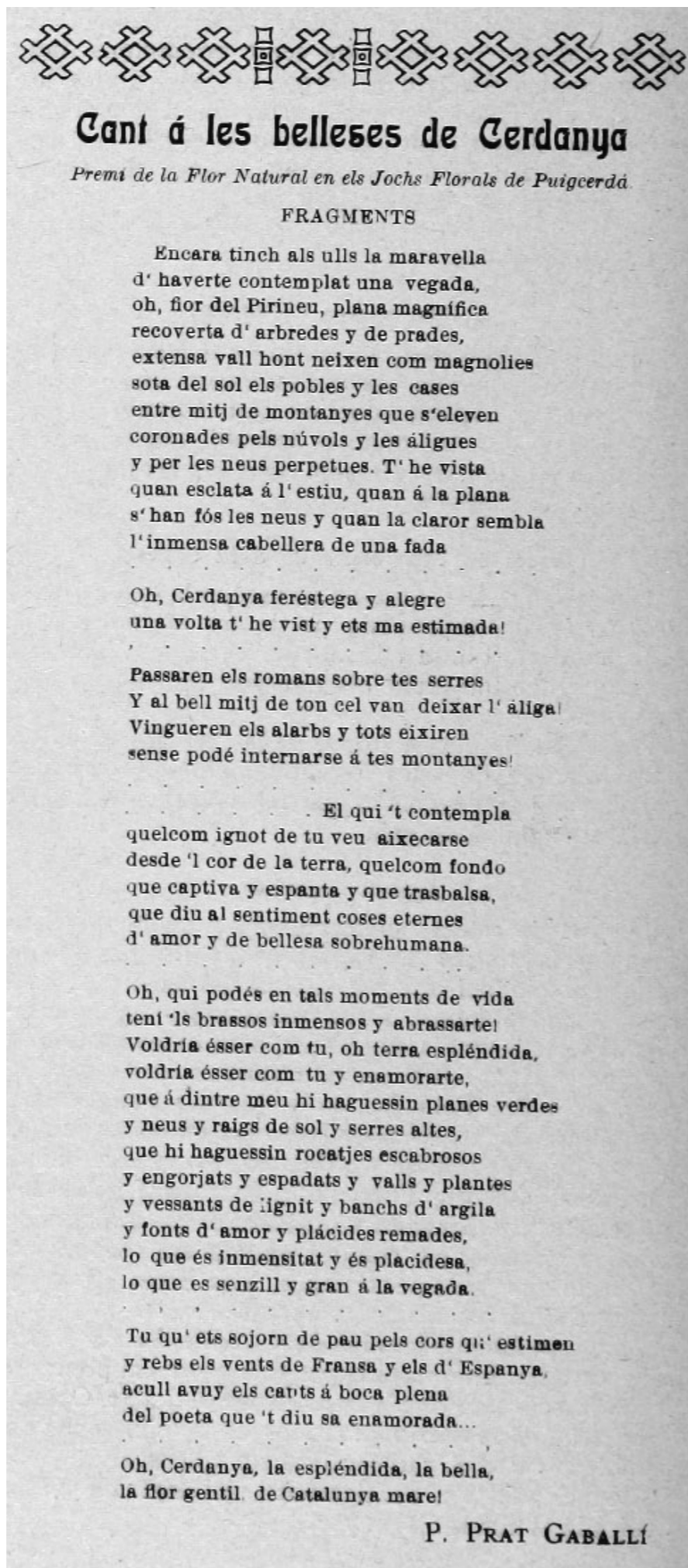
L'Escena Catalana:
Setmanari català
de literatura, núm. 99
(Barcelona, 22 d'agost
de 1908), p. 1.

gria, amb els cors vessant d'amor, i mentre l'alcalde i el president del Jurat acompanyaven la Reina a casa seva, per la carretera de França baixaven a colles els catalans sense adonar-se del pont que assenyala la frontera.¹⁰

**Investigador a l'Institut de Recerca Històrica de la Universitat de Girona*

L'Escena Catalana: Setmanari català de literatura, núm. 99 (Barcelona, 22 d'agost de 1908), p. 4.

10. Crònica de cròniques. Concretament, de les següents: «Puigcerdà». *L'Escena Catalana*, núm. 99 (22 d'agost de 1908), p. 4; J. XANDRI, «Jocs Florals de Cerdanya». *El Poble Català*, núm. 917 (19 d'agost de 1908), p. 2; A. C., «En Puigcerdà: Juegos Florales de Cerdanya». *La Publicidad*, núm. 10656 (20 d'agost de 1908), p. 3; «Jocs Florals de la Cerdanya a Puigcerdà». *La Veu de Catalunya*, núm. 3353 (22 d'agost de 1908), p. 2.

Els jocs florals de Cerdanya

ALFONS BROSEL JORDÀ

A començaments dels anys vuitanta del segle passat, a un grup de veïns, que pertanyien a l'Associació de Pares de l'Escola Bac de Cerdanya d'Alp, se'ls va ocórrer per primera vegada la idea d'organitzar una mena de premis literaris que servissin per estimular els joves de la comarca cerdana a fer un acte molt senzill però, a la vegada, extraordinàriament enriquidor: escriure. D'aquesta manera van néixer els Jocs Florals de Cerdanya.

No obstant això, van haver de passar vint-i-set edicions dels Jocs Florals d'Alp per tal que, finalment, aquests treballs escrits poguessin veure la llum en format de llibre. Durant aquest temps els organitzadors dels Jocs, amb l'ajuda desinteressada de molts mestres de la comarca, no s'han rendit mai i han seguit tirant endavant, any rere any, aquest esdeveniment cultural. Ben al contrari, aquest lapse de temps, que abraça tres dècades i mitja, ha servit per anar consolidant i assentant els Jocs Florals, a poc a poc, com aquell vi del celler que, amb el pas del temps, va prenent cos i agafa les aromes i els colors més penetrants.

A hores d'ara, ja no s'entendria la Diada de Sant Jordi i la festa del llibre a la Cerdanya sense la celebració, primer al Teatre Municipal i després a la sala d'actes del poliesportiu d'Alp, d'aquesta festa multitudinària que té la virtut d'aplegar, cada 23 d'abril, escriptors, llibres, roses i premis, però també pares, fills i famílies senceres.

En els temps que corren, replets d'incerteses per l'aparició de la terrible pandèmia de la Covid, resulta gairebé imprescindible inculcar a les generacions futures l'esperit de determinats valors culturals, com ara els de la lectura i l'escriptura els

quals han servit, al llarg dels segles, perquè l'home avancés amb pas ferm cap endavant. Ja ho deia l'estimada Mercè Rodoreda: "a vegades les coses importants són les que no ho semblen"

A Catalunya la celebració de certàmens de jocs florals ha estat una tradició molt arrelada. Es van començar a dur a terme aquests concursos literaris l'any 1323 a Tolosa de Llenguadoc. Després de diverses vicissituds i interrupcions, es van restaurar a Barcelona el

